

УДК 351.82:336.71.078.3

М. Коваленко

СТРУКТУРНЕ ПОСИЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ У КОНТЕКСТІ МОДЕРНІЗАЦІЇ БАНКІВСЬКОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА НАГЛЯДУ

Проаналізовано сучасний рівень взаємодії органу банківського регулювання та нагляду із організаційною структурою державного управління. Запропоновано схему посилення державного управління шляхом більш системного підключення до організаційної структури державного управління органів, відповідальних за банківське регулювання та нагляд.

Ключові слова: банківське регулювання, банківський нагляд, організаційна структура, державне управління.

Неефективність діяльності владних структур зі створення умов для нормальної життєдіяльності суспільства призвели до різкого зниження рівня довіри населення до всіх, без винятку, інститутів політичної системи України, зокрема й органів державного управління. Інститути управління, замість виконання своїх функцій сприяння соціально-економічному розвитку, інноваційного піднесення країни, зумовлюють високі адміністративні бар'єри та корупцію, сприяють відпливу капіталу з країни та зростанню рівня тіньової економіки [1]. Як засвідчували результати громадських опитувань, певна частина населення взагалі сумнівається в спроможності Української держави забезпечити самостійний, незалежний розвиток, а самих українців – здійснювати управління державою. Недовіра за всіх умов є вкрай негативним і деморалізуючим людську активність чинником. Він сковує людину, не дає їй можливості активно включитися у суспільні відносини, ставити перед собою цілі, адже будь-яка ефективна активність передбачає наявність довіри до оточення [2].

Особливо негативне відношення у суспільстві спостерігається до державного органу, який повинен нести відповідальність за такі важливі функції державного управління, як банківське регулювання та нагляд. Таким органом на сьогодні є Національний банк України (далі – НБУ) – центр банківської системи, що виступає одночасно у двох іпостасях: забезпечує стабільність національної валюти та відповідає за стійкий розвиток банківського сектору. Тенденція зростання недовіри громадян до гривні, вкрай негативне відношення в суспільстві до діяльності банківських установ, велика кількість певних суперечливих рішень НБУ щодо розвитку національної економіки при одночасній безініціативності до сприяння вирішенню її першочергових проблем у межах своєї компетенції. Все це стає загрозливим та вимагає перегляду існуючих стереотипів щодо незалежності НБУ та новаторських підходів відносно залучення банківського регулювання та нагляду до вирішення завдань, які стоять на сьогодні перед державним управлінням.

Проблематикою побудови організаційної структури державного управління займалися такі вітчизняні і зарубіжні вчені, як В. Авер'янова, Н. Антонова, Г. Атаманчук, В. Бакуменко, Л. Вечер, О. Висоцький, Л. Захарова, В. Малиновський, А. Мельник, О. Оболенська, В. Рубцов, Н. Перинська та інші. Теоретичні питання функціонування органів банківського регулювання та нагляду у взаємозв'язку із

іншими органами державної влади досліджувалися у працях таких вітчизняних науковців: О. Барановського, Д. Гетманцева, О. Дзюблюка, І. Д'яконової, В. Козюка, О. Орлюк, В. Міщенко, А. Мороза, О. Петрика та інших. На підставі аналізу та узагальнення наукових доробок цих авторів, а також робіт інших вчених, що стали науково-теоретичною основою цього дослідження, нами приділено увагу розвідці особливостей функціонування діючого банківського регулювання та нагляду в сукупності із організаційною структурою державного управління.

Мета статті полягає у розкритті сучасного стану взаємодії органу банківського регулювання та нагляду із організаційною структурою державного управління та надання рекомендацій щодо її посилення.

Формою виконавчої влади є ієрархічно побудований апарат. Вона організаційно єдина, ланки нижчого рівня підпорядковані ланкам вищого рівня. М. Кушнір зазначає, що виконавча влада, яка завжди розглядалась як вторинна щодо законодавчої, в умовах демократичної правової держави перетворюється на рівноцінну із законодавчою та судовою [3].

Вищим органом у системі органів виконавчої влади є Кабінет Міністрів України (ст. 113 Конституції України) [4]. Структурною ланкою виконавчої вертикалі є центральні органи виконавчої влади, до складу яких належать міністерства, інші центральні органи виконавчої влади: державні служби (наприклад, Державна податкова служба України, Державна казначейська служба України, Державна служба фінансового моніторингу України тощо), агентства (зокрема, Державне агентство з енергоефективності та енергозбереження України, Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами України, Державне агентство з питань науки, інновацій та інформації тощо), інспекції (наприклад, Державна фінансова інспекція України), адміністрації (Адміністрація Державної прикордонної служби України), Пенсійний фонд; центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом: Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України тощо.

Водночас у системі органів виконавчої влади діють і інші центральні органи та установи України: Національний банк України; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг (далі – Нацкомфінпослуг); Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку (далі – НКЦПФР) та інші. НБУ займає в цьому переліку особливе значення. Якщо Нацкомфінпослуг і НКЦПФР у своїй діяльності крім Конституції і законів України керуються актами та дорученнями Президента України, актами Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України та іншими актами законодавства, то НБУ у своїй діяльності керується лише Конституцією та законами України. Таким чином НБУ є одним із органів держави, який не належить до жодної із “класичних” гілок влади.

Такий особливий статус НБУ ґрунтується на положенні ст. 99 Конституції України, згідно з якою забезпечення стабільності грошової одиниці є основною функцією центрального банку держави – НБУ, а також ст. 2 Закону України “Про Національний банк України” [5], яка закріплює статус центрального банку як особливого центрального органу державного управління. Необхідність такого відособлення НБУ від виконавчої влади пояснюється тим, що центральний банк нібито не повинен турбуватися щодо:

– стану національної економіки, її структурної перебудови, тому що за це відповідає уряд;

- забезпечення доступного, довготермінового кредитування народного господарства, підтримки інноваційних проектів – це функція комерційних банків;
- створення умов для формування достатнього розміру обігових коштів підприємств – це справа самих підприємств або ж уряду;
- запровадження банківськими установами стандартів соціальної відповідальності – нехай залишається це на совісті самих банків.

Проголошується думка, що в умовах перехідної економіки незалежний центральний банк більш потрібний, ніж потім, коли буде побудовано ринкову економіку, тому що згодом він матиме більше можливостей для маневрування, політичний тиск не буде таким жорстким і негативним за наслідками [6]. Але, у цьому випадку, виникають протиріччя між:

- визначенням взаємозв'язку політичного тиску та діяльністю НБУ;
- поняттям організаційної структури державного управління, що відображає єдність та супідрядність системоутворюючих елементів, їхнього взаємозв'язку як по вертикалі, так і по горизонталі та винятковим станом, що займає НБУ.

Помилково вважати, що НБУ не повинен піддаватися тиску ззовні. І що цей орган не піддається тиску зараз та не тримав його впродовж попередніх років. Питання лише в тому, яка кінцева мета цього тиску, який визначається нами як агрегування інтересів – перетворення вимог в альтернативи діяльності якогось органу державної влади. Коли політична партія на етапі підготовки своєї програми зводить до купи вимоги різноманітних груп інтересів, входить із ними в контакт з метою пошуку компромісу, а потім висловлює його у формі політичної заяви, вона відтак займається агрегуванням інтересів. Це завдання в політичній системі може мати різні способи вирішення, наприклад, підготовка і декларація загального політичного курсу або добір кадрів, відданих цьому політичному курсу. Агрегування інтересів з тією чи іншою мірою відкритості відбувається в усіх політичних системах.

Наприклад, у класичній монархії був наблизений до правителя міністр, який вислуховував скарги, підтримував вимоги різних груп і готував на цій основі політичні заяви. У сучасних політичних системах вимоги асоційованих груп надходять до більших організацій, які агрегують їх і перетворюють у політичні альтернативи, перш ніж подати на розгляд правлячій партії або уряду. Окрім того, в усіх політичних системах самі структури прийняття рішень (законодавчі органи, кабінети міністрів, адміністративні органи) містять у собі функцію так званого агрегування, бо зобов'язані готувати законодавчі пропозиції, які потім приймаються чи відкидаються [7].

Якщо центральний банк у більшому ступені піддається тиску таких наднаціональних регуляторів, як Міжнародний валютний фонд та Світовий банк, які захищають інтереси країн, що займають у ньому домінуючі позиції, то він стає інструментом розповсюдження колоніальної політики цих країн. У випадку, коли на центральний банк тиснуть олігархічні клани, які здобули абсолютну державну владу, то політика центрального банку буде захищати насамперед приватні інтереси провладного олігархічного бізнесу.

За умов переважання тиску патріотичної сили, яка захищає національні інтереси, піклується про реальний всебічний соціально-економічний розвиток країни на основі структурної перебудови економіки, її інноваційного, соціального, екологічного спрямування, враховує важливість духовного піднесення громадян

країни, центральний банк не може стояти осторонь, усі його потенційні можливості в обов'язковому порядку повинні бути задіяними у цьому процесі.

Вважається, що НБУ належить до єдиної організаційної структури державного управління. Проаналізуємо дійсний стан речей.

Визначальним підґрунтям організаційної структури державного управління є наявність суб'єкта та об'єкта управління. Свій керуючий вплив суб'єкт управління відповідно до покладених на нього функцій і повноважень, здійснює відносно певного об'єкта (сукупності об'єктів) управління. Між суб'єктом і об'єктом управління повинні встановлюватися чіткі організаційні відносини. При цьому об'єкти управління повинні:

- сприймати керуючий вплив суб'єкта управління і адекватно на нього реагувати;

- мати чіткі організаційні відносини із суб'єктом управління;

- мати стійкі канали прямого й зворотного зв'язку із суб'єктом управління.

До загальних правил формування організаційної структури державного управління належать:

- кожний об'єкт повинен мати свій і бажано єдиний (хоча існують об'єкти подвійного підпорядкування) суб'єкт управління;

- за кожним суб'єктом закріплюються свої об'єкти управління, які поєднуються за певною істотною ознакою (функціональною, галузевою тощо);

- між суб'єктом і об'єктом управління повинні встановлюватися конкретні відносини – взаємні обов'язки, права, відповідальність.

Підтримуємо тезу, що організаційна структура державного управління повинна забезпечувати й регламентувати: повноту відповідальності кожного управлінського органа за досягнення поставленої перед ним мети й покладені на нього функції; збалансованість цілей усіх ланок нижчестоящего рівня із цілями вищестоящего; комплексність виконання функцій управління стосовно поставленої мети за горизонталлю і вертикаллю; раціональний поділ і кооперацію зусиль між ланками й рівнями державного апарата; реалізацію прав і відповідальності при рішенні управлінського завдання [8].

За вищевказаними критеріями, на сучасному етапі, НБУ дуже важко вважати складовою організаційної структури державного управління. Цей орган не є ні її об'єктом, ні її суб'єктом. Він займає позиції окремо узятій самостійної організаційної структури управління, яка є на одному рівні з організаційною структурою державного управління. А тому взаємозв'язки НБУ з іншими елементами цієї структури можна охарактеризувати як “не суттєві”.

На відміну від практики таких країн із розвинутою економікою, як Велика Британія, Японія, Китайська Народна Республіка (далі – КНР) в Україні склалася ситуація, коли виконавча влада та НБУ не здійснюють плідної співпраці на засадах досягнення єдиних стратегічних завдань. Так, наприклад, уряд Великобританії не рідше ніж один раз на рік визначає орієнтири щодо цінової стабільності (підтримання рівня інфляції, що не перевищує 2%), а також цілі економічного розвитку та зайнятості, відповідно до чого Банк Англії проводить грошово-кредитну політику з обов'язковою посадовою відповідальністю за індикативні результати її виконання [9].

Міністерство фінансів Японії за погодженням із урядом встановлює для Банку Японії обсяги емісії банкнот. Своєю чергою, грошово-кредитна політика Банку

Японії має забезпечити такий стан економічного середовища, в якому не існує ні інфляції ні дефляції. Для цього Банк Японії щоденно контролює обсяги грошової маси в економіці та процентні ставки через операції на ринку шляхом купівлі-продажу інструментів грошового ринку, зокрема державних цінних паперів Японії, здійснюючи операції з приватними фінансовими інститутами [10].

Відповідно ст. 5 Закону “Про Народний Банк КНР”, Держрада (уряд) КНР щорічно схвалює рішення щодо виконання Народним Банком КНР, а той, своєю чергою, повинен щорічно доповідати Держраді про їх виконання, насамперед що стосується щорічного випуску банкнот, процентних ставок, курсу іноземних валют та інших питань, які визначить Держрада КНР [11].

Таким чином, одним із головних питань державного управління є посилення структури органів державної влади відповідно до стратегічних цілей та функцій держави із приєднанням до неї НБУ. До того ж, навіть такі операції, як визначення стратегічних цілей та проведення стратегічного аналізу, зазнають свого негативного впливу від недосконалості організаційної структури. Дослідження Я. Жаліло засвідчили, що внаслідок того, що монетарна стратегія формується Національним банком, бюджетна стратегія – Міністерством фінансів, фінансова стратегія – у своїй більшості Державною податковою службою тощо, відбувається дезінтеграція державної соціально-економічної стратегії як цілісної системи, втрати з поля зору системної ролі її окремих завдань, а відтак – відходу від засад системного підходу. Відповідно, навіть досягаючи успіхів в окремих економічних сферах, розроблена на підґрунті подібного аналізу стратегія не вирізняється ефективністю [12].

На нашу думку, однією із основних умов утворення ефективного механізму державного регулювання банківського сектора, як необхідної складової інноваційного розвитку України, є модернізація організаційної структури банківського регулювання та нагляду із включенням її до єдиної організаційної структури державного управління. Як окрема одинична структура управління, вона повинна мати зовнішні зв'язки, які були б здатні забезпечувати та регламентувати такі характеристики:

- збалансованість цілей усіх ланок певного рівня управління відносно цілей вищого рівня;

- повноту відповідальності кожного управлінського органу за досягнення поставленої перед ним мети або функції управління;

- комплексність виконання та взаємодію усіх функцій управління, що ставляться до реалізації кожної поставленої мети, як по вертикалі, так і по горизонталі взаємодії;

- найбільш раціональний розподіл і кооперацію зусиль між ланками та рівнями державного апарату з огляду на виконувані функції управління, мінімізацію їхнього дублювання, а також обґрунтовану взаємодію типів організаційних структур управління;

- концентрацію прав (повноважень) і відповідальності під час вирішення кожного управлінського завдання внаслідок раціонального перерозподілу компетенції на кожному рівні управління за горизонталлю і делегування повноважень за вертикаллю;

- здійснення контролю за кожним управлінським завданням.

Складовою такої модернізації повинен бути перерозподіл функцій банківського регулювання та банківського нагляду за двома окремими державними

органами. За Національним банком має залишитися функція банківського регулювання на основі індикативного регулювання відповідно до Закону України “Про банки і банківську діяльність”, плюс емісія національної валюти та співробітництво з іншими центральними банками країн і наднаціональними регуляторами. Банківський нагляд доцільно передати новому органу – Національній комісії банківського нагляду (Нацкомбанкнагляду), який буде утворено на базі існуючої мережі нагляду за банківськими установами НБУ. Цей орган повинен зосередитися на здійсненні адміністративного регулювання діяльності банків. Таким заходом вирішується багато проблем, але однією з головних цілей такого перерозподілу функцій державного регулювання у банківській сфері є вирішення конфлікту інтересів між довготерміновими стратегічними рішеннями стосовно цінової стабільності та поточними проблемами сфери банківського нагляду.

НБУ, Нацкомбанкнагляду та Міністерство фінансів мають підписати Меморандум про взаєморозуміння, який буде описувати, яким чином три сторони співпрацюватимуть з метою досягнення загальної цілі – фінансової стабільності як основної умови для стійкого економічного розвитку країни на засадах утворення інноваційно-інвестиційної моделі суспільного відтворення та функціонування соціальної відповідальності бізнесу.

В організаційних структурах, зокрема державного управління, використовується декілька організаційних основ, які формують відповідні типи структур: лінійні, функціональні, лінійно-функціональні, програмно-цільові, матричні [13, 14]. В умовах підвищення ступеня динамічності середовища на сучасному етапі в багатьох країнах усе більше уваги привертає програмно-цільовий тип структури, відповідно до якого основою організаційної структури є яка-небудь мета або комплексна програма і їй підкоряються відповідні елементи та їхні взаємозв'язки. Це сприяє інтеграції інтелектуальних, природних, виробничих, інформаційних та інших ресурсів для вирішення актуальних суспільних проблем.

Свою роль щодо цього може зіграти так зване матричне підґрунтя структури управління, яке сполучає лінійне й програмно-цільове управління. Такий змішаний тип структури, пов'язаний, як правило, з функціональним управлінням, що забезпечує комплексний підхід до управлінських процесів під час досягнення загальної мети, доповнений програмно-цільовими структурами, що управляють рішенням окремих проблем. Цей тип дає можливість гнучкого, адаптаційного підходу до об'єктів управління, які постійно розвиваються, динамічно реагують на вимоги часу.

В Україні діє достатньо широка законодавча база для здійснення і розвитку інноваційної діяльності – приблизно 70 документів [15], але без цілеспрямованої переорієнтації організаційної структури державного управління на досягнення єдиної мети, яка асоціюється нами із створенням інноваційно-інвестиційної моделі суспільного відтворення. Основою побудови такої моделі є відповідна фінансова політика держави, яка є складовою фіскальної (включає бюджетну і податкову) та грошово-кредитної політики. На нашу думку, стає важливим утворення єдиної структури відповідальної за фінансову політику не на папері, як це відбувається зараз, а відповідно до реального стану речей.

Так, відповідно до Указу Президента “Про Положення про Міністерство фінансів України” [16], основним завданням Міністерства фінансів є “формування та забезпечення реалізації державної фінансової, бюджетної, податкової і митної політики”, але не маючи важелів впливу на формування та реалізацію грошово-

кредитної політики, фінансова політика держави залишатиметься неефективною з точки зору досягнення бажаної мети відродження країни, не зможе стати тим необхідним підґрунтям побудови зазначеної моделі.

Водночас НБУ не може напругу підкорятися Міністерству фінансів. Повинен діяти певний арбітр, вища влада, яка б втручалася у вирішення деяких суперечливих завдань, що стоять перед цими органами. Таким суддею могла би стати система інституцій, яка включатиме голову уряду – Прем'єр-міністра України та Президента України.

Прем'єр-міністр України забезпечує виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів, схваленої Верховною Радою України. Це означає, що Конституція України відводить Прем'єр-міністру вирішальну роль у визначенні основних напрямів діяльності Кабінету Міністрів, а також в організації його роботи. Президенту відводяться повноваження, пов'язані з призначенням на посади і звільненням з посад членів Кабінету Міністрів, зокрема Міністра фінансів та його замісників.

За чинним законодавством Голова НБУ призначається Верховною Радою України за поданням Президента України терміном на сім років. Застосування такого атрибуту незалежності центрального банку, як термін повноважень голови центрального банку, у вітчизняних реаліях мало достатньо негативного досвіду, щоб продовжувати дотримуватися цієї вимоги. У багатьох країнах відбувається тенденція щодо скорочення терміну призначення Голови центрального банку. На нашу думку, визначення терміну призначення Голови НБУ доцільно було б виключити зовсім.

До повноважень Президента необхідно додати також наступне:

– Президент України затверджує кошторис доходів та витрат НБУ, який враховує планові суми прибутку, що мають бути перераховані до Державного бюджету України;

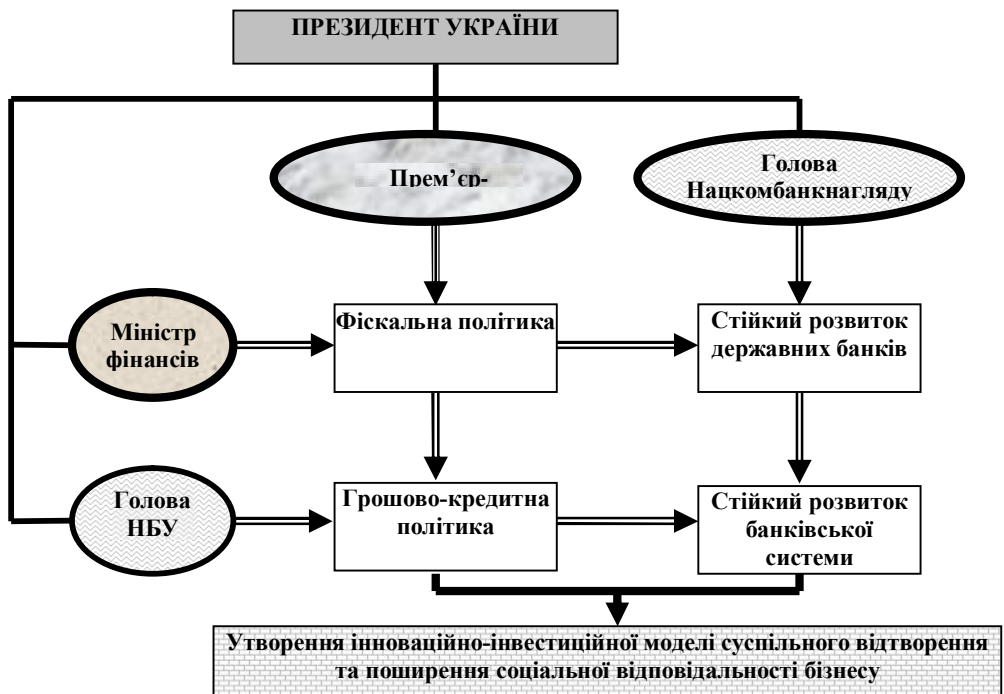
– Президент призначає аудиторську організацію, що проводить аудит діяльності Національного банку та погоджує аудиторський звіт.

На рис. 1 зображено схему матричного взаємозв'язку здійснення банківського регулювання та нагляду як складової єдиної організаційної структури державного управління.

Банківський сектор не повинен стояти осторонь процесів досягнення загальнодержавної мети. За історію свого існування банківський сектор України так і не став дієвим механізмом, що ефективно акумулює та перерозподіляє фінансові потоки та заощадження. Нездатність НБУ забезпечити одночасне придушення інфляції, довготермінову стабілізацію курсу гривні та стійкий розвиток і стабілізацію банківського сектора ставить на перший план питання можливого відокремлення функції банківського нагляду. Орган, який буде виконувати цю функцію, – Нацкомбанкнагляду, що має влитися до єдиної організаційної структури державного управління та функціонувати за вище переліченими характеристиками, притаманними організаційним структурам.

Нацкомбанкнагляду, відповідно до вимог суспільства, мусить набути статусу колегіального органу, підпорядкованого Президенту України, підзвітного Верховній Раді України. Першочерговими діями цього органу повинно стати набуття нових підходів у здійсненні банківського нагляду на консолідованій основі, розширенні переліку вимог до банків якісного спрямування, що включає орієнтацію на застосування банками механізмів і способів управління ризиками, координації

залучення банківських установ до виконання стандартів соціальної відповідальності бізнесу.

Рис. 1. Банківське регулювання та нагляд в організації структурі державного управління

Утворення Нацкомбанкнагляду є закономірною вимогою часу еволюційного розвитку державного регулювання за діяльністю фінансових установ. Із часом, коли б відбулося ґрунтовне об'єднання ринків банківських послуг, інших фінансових послуг та цінних паперів, як це вже трапилося у багатьох розвинених країнах, перехід до моделі мегарегулятора пройде більш плавно та безболісно. А на сьогодні, співпраця між державними органами регулювання фінансових ринків, в умовах єдиної методики їх координації, була б більш ефективною та результативною.

Отже, ми вважаємо, що організаційна структура державного управління може бути значно зміцнена внаслідок більш тісного підключення до неї органів, відповідальних за банківське регулювання та нагляд. Таке приєднання може бути проведено на основі побудови матриці взаємозв'язків між певними державними інституціями, які мають забезпечувати утворення необхідних умов для більш швидкого соціально-економічного розвитку країни. Застосування запропонованої схеми дасть змогу залучити весь можливий потенціал банківського сектора до формування в Україні інноваційно-інвестиційної моделі суспільного відтворення та поширення серед банківських установ стандартів соціальної відповідальності.

Розроблена схема взаємозв'язків повинна бути зафіксована у Конституції України, відповідних Законах України, актах Президента України та Кабінету Міністрів України, інших підзаконних нормативних актах. Дослідженню проблеми

опрацювання таких документів будуть присвячені наступні наукові дослідження автора.

Література

1. Соціально-економічний розвиток регіону: механізми державного впливу [Текст] : монографія / кер. авт. кол. д. е. н., доц. О. П. Крайник ; авт. кол. : Г. С. Третяк, О. М. Чемерис, І. І. Козак. — Львів : ЛРІДУ НАДУ, 2011. — С. 190—192.
2. Логунова М. М. Соціально-психологічні аспекти управлінської діяльності [Текст] / М. М. Логунова. — К. : Центр сприяння інституційному розвитку держ. служби, 2006. — С. 7, 8. — (Серія “Бібліотека молодого державного службовця”).
3. Кушнір М. О. Основи правового забезпечення державного управління [Текст] : навч. посіб. / уклад. М. О. Кушнір. — К. : ВПЦ АМУ, 2011. — 112 с.
4. Конституція України: із останіми змінами, внесеними згідно із Законом України №2952-VI від 01.02.2011 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=254>.
5. Про Національний банк України [Електронний ресурс] : Закон України № 2121-III від 07.12.2000 р. (із змін і доповн.). — Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1.
6. Орлюк О. П. Банківське право [Текст] : навч. посіб. / О. П. Орлюк. — К. : Юрінком Інтер, 2004. — С. 64.
7. Механізм реалізації політичної влади // Соціальні технології [Електронний ресурс] : консп. лекц. — Режим доступу : <http://readbookz.com/book/193/7189.html>.
8. Антонова Н. Б. Организационная структура государственного управления [Текст] : курс лекц. / Н. Б. Антонова, Л. М. Захарова, Л. С. Вечер. — Минск : Акад. упр. при Президенте Респ. Беларусь, 2005. — С. 12—15
9. Грошово-кредитні системи зарубіжних країн [Текст] : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / А. Ф. Кононенко, О. В. Грицак, Т. В. Костіна [та ін.]. — Донецьк : [ДонНУЕТ], 2011. — С. 185.
10. Там само. — С. 282, 283.
11. О Народном Банке КНР [Электронный ресурс] : Закон, принятый на третьей сессии 8-го съезда ВСНП 18 марта 1995 г. — Режим доступа : <http://www.cn2ru.com/news/results.jsp?keywords=бан&page=7>.
12. Жаліло Я. А. Теорія та практика формування ефективної економічної стратегії держави [Текст] : монографія / Я. А. Жаліло. — К. : НІСД, 2009. — С. 20, 21.
13. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления [Текст] : курс лекц. / Г. В. Атаманчук. — М. : Юрид. лит., 1997. — С. 137—139.
14. Рубцов В. П. Державне управління та державні установи [Текст] : навч. посіб. для дистанц. навч. / В. П. Рубцов, Н. І. Перинська ; за ред. д-ра соціол. наук, проф. Ю. П. Сурміна. — К. : Університет “Україна”, 2008. — С. 136—143.
15. Ковач А. В. Законодавча база та державне регулювання інноваційної діяльності в Україні [Електронний ресурс] : наук. конфер. — Режим доступу : <http://intkonf.org/kovach-av-zakonodavcha-baza-ta-derzhavne-regulyuvannya-innovatsiynoyi-diyalnosti-v-ukrayini/>.

16. Про Положення про Міністерство фінансів України [Електронний ресурс]: Указ Президента України від 08.04.2011 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/446/2011>.

M. Kovalenko

**STRUCTURAL INTENSIFICATION OF PUBLIC ADMINISTRATION
IN THE CONTEXT OF BANKING REGULATION
AND SUPERVISION MODERNIZATION**

The modern level of interaction of the banking regulation and supervision authority with the organizational structure of public administration has been analyzed. The scheme of public administration intensification for account of more systemic involvement of the authorities responsible for the banking regulation and supervision in the public administration organizational structure has been offered.

Key words: banking regulation, banking supervision, organizational structure, public administration.